

Amálie Sušická: Generace alfa

Nabít. Zamířit. Vystřelit. Letěla rychle a přímo zasáhla cíl. Už jen jednou a hotovo. Prásk. Přímo doprostřed. Ale nestačí to. Tak znovu. Prásk. Pak znovu. Ale skála pořád drží. A pak spadla. Konečně! Sundal jsem si brýle. Stojí!? Jak je to možné? Zpátky jsem si je nasadil. Opět byla zbořená. Vystřelil jsem ještě jednou. Sundal brýle. Ale zase stojí. Zkusil jsem to znovu. Stejný výsledek. Vystřelil jsem bez brýlí. Co se to děje? Proč neletí střela? Nandám si brýle. A tehdy letí.

Bez brýlí žádné střely. Bez nich žádné pokroky. Bez nich mi nic nepomůže. Bez nich ji nikdy nezbořím. Bez nich se tu zaseknu navždy. Bez nich se přes ni nedostanu. Bez nich ztrácím naději. Bez nich uvidím reálný svět. Bez nich jsem sám. Bez nich jsem bezmocný. Bez nich jsem. Bez nich. Bez.

Libuše Slavičková: Hluboko v mé mysli

Hluboko v mé mysli,
tam, kde zapnu smysly.
Není to tam čistý,
jen nejistý a slizký.
Jsem to já,
tak rozpolcená.
Jedno je žena,
druhé tělo nemá
či vzalo si mé,
jen ve stínu je.
Cítím se zle.
Fuj! Ble!
Už stačí,
z tebe jen brečím.
Život na mě syčí,
když si to líčím.
Obraz mě,
jak nápadné.
Jsi tak vadná
Iluze reálná.

